Η υπομονή αγιάζει (Νικόλαος Βοϊνέσκος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 3 Δεκεμβρίου, 2013

Πριν
μερικά χρόνια μία κυρία έστειλε ένα γράμμα στον μακαριστό γέροντα Εφραίμ τον Κατουνακιώτη και του έγραφε ότι έχει πολλά βάσανα, μεγάλο σταυρό και δεν μπορεί να σηκώσει τον Σταυρό της.

Και ο γέροντας Εφραίμ της απάντησε: «Μου γράφεις ότι έχεις πολλά βάσανα. Και εγώ σου λέγω τόσο το καλύτερο για την ψυχή σου! Ο Θεός που σου δίδει αυτά τα βάσανα γνωρίζει ότι τόσα βαστάζεις, σε τόσα αντέχει η ψυχή σου, αν σου δώσει περισσότερα θα πέσεις, εάν σου δώσει ολιγότερα βάσανα σε αδικεί, από αιώνιο μισθό, από αιώνια χαρά.

Εις
τα μέρη των Αθηνών ήτο ένας παπουτσής πολύ σκληρός άνθρωπος, είχε ένα κοριτσάκι μικρό, το όποιο πολύ το παίδευε. Το καημένο έκανε υπομονή έως ότου χτίκιασε, δηλ. έπαθε φυματίωση, και έπεσε στο κρεβάτι. Δεν γόγγυζε, δεν αντιμιλούσε του θετού πατέρα της, αλλά ήταν όλο υπομονή. Στο τέλος πέθανε, αφού προηγουμένως μία Γερόντισσα το έκανε καλογριούλα και το ονόμασε Ανυσία μοναχή. Όταν της έκαναν ανακομιδή τα λείψανά της ευωδίασαν. Αυτό είναι σημάδι αγιότητας. Βλέπετε πως πληρώνει ο Χριστός την υπομονή; Εάν γνωρίζαμε τα αιώνια αγαθά, που θα μας χαρίσει ο Πανάγαθος Θεός θα τον παρακαλούσαμε να έχουμε εδώ πάντοτε θλίψεις, βάσανα και πίκρες, για να χαιρόμαστε εκεί αιωνίως. Η Εκκλησία μας λέγει ότι, εάν ο άνθρωπος γνώριζε τα αιώνια αγαθά θα υπέμεινε ευχαρίστως όλες τις θλίψεις και τα βάσανα από κτίσεως κόσμου μέχρι της συντέλειας του αιώνος, για αυτά τα ανέκφραστα αγαθά, αλλά επειδή δεν γνωρίζει για αυτό εύκολα απογοητεύεται και εύκολα απελπίζεται.

Στην
Κρήτη μία γυναίκα πολύ υπέφερε από τον άνδρα της. Ήσαν φτωχοί, πάμφτωχοι. Ο άνδρας ήτο καπνιστής μανιώδης και έπινε πολύ. Όταν δεν είχε χρήματα για το πιοτό και τα τσιγάρα στη γυναίκα του ξεθύμαινε και πολύ ξύλο της έδινε. Μία βραδιά πήγε στο σπίτι του και πολύ χτύπησε τη γυναίκα του. Αυτή όμως, Μαρία το όνομα της, υπέμενε γενναίως και όλο την Παναγία επεκαλείτο. Τα μεσάνυχτα σηκώθηκε, χτενίστηκε, φόρεσε τα καλά

της ρούχα και πλάγιασε, για να μην ξυπνήσει πλέον. Απέθανε. Όταν, μετά ένα χρόνο, την έκαναν ανακομιδή όλος ο τόπος ευωδίασε. Δεν είχαν ακόμη φτάσει σκάφτοντας στα οστά της και μία άρρητος ευωδιά εξήλθε. Όταν έβγαλαν τα οστά της γέμισε ο τόπος αρρήτου ευωδιάς. Έκλαιγαν όλοι. Ο άνδρας της συγκινημένος και αυτός άλλαξε πλέον βίο. Σταμάτησε να καπνίζει και να πίνει και έζησε εν ειρήνη και μετάνοια. Έτσι λοιπόν βραβεύει, έτσι ανταμείβει ο Χριστός εκείνους πού κάνουν υπομονή. Μακάρι με τις ευχές του μακαριστού Γέροντος Εφραίμ του Κατουνακιώτη ο Χριστός να χαρίζει την αγία υπομονή του σε όλους μας.

Τον
Μάιο του 1988 επισκέφτηκε τον Γέροντα Παΐσιο ένας φίλος μου αρχιμανδρίτης. Ανάμεσα στα άλλα σοφά που του είπε ο γέροντας τόνισε ιδιαίτερα την ανάγκη της υπομονής θυμίζοντας τα λόγια του Χριστού: «Εν τη υπομονή υμών κτήσασθε τας ψυχάς υμών» Όταν ο αρχιμανδρίτης τον ρώτησε: «Γιατί πάτερ δεν πάτε σε γιατρό, για να ανακουφιστείτε από τους πόνους;», ο Γέροντας απάντησε: «Πάτερ, ιερεύς εσείς με ρωτάτε γιατί δεν πάω στους γιατρούς; Ότι κερδίζουμε με τις προσευχές, με τις νηστείες, με τον αγώνα που νομίζουμε ότι κάνουμε, τα ξοδεύουμε. Για αυτό πρέπει να κάνουμε αποταμίευση, υπομένοντας τις θλίψεις πού επιτρέπει ο Θεός».

Μετά
του διηγήθηκε μία πολύ διδακτική ιστορία: Εδώ στην Αθωνιάδα Σχολή είναι δύο αδέρφια, που προέρχονται από πρώην μουσουλμανική οικογένεια. Ο πατέρας αυτών των παιδιών, αν και δεν ήξερε πολλά πράγματα, δεν ικανοποιείτο από τη μουσουλμανική θρησκεία. Έβλεπε τη χριστιανική θρησκεία ανώτερη από τη μουσουλμανική, για αυτό φρόντισε, κατηχήθηκε και βαφτίστηκε Χριστιανός Ορθόδοξος. Δεν καταλάβαινε πολλά πράγματα. Όμως δυο πράγματα έλεγε συνεχώς και προσπαθούσε να τα εφαρμόζει. Πρώτον ότι πρέπει να τηρούμε τις εντολές του Θεού, για να πετύχουμε τη σωτηρία μας και δεύτερον ότι ο Χριστός είναι δίκαιος.

Από
την ώρα που έγινε Ορθόδοξος, η γυναίκα του και οι δικοί του τού κήρυξαν τον πόλεμο. Όταν πήγαινε και γονατιστός προσευχόταν σε ένα δωμάτιο, η γυναίκα του τον ειρωνευόταν και του έλεγε: «Άντε καημένε, δεν υπάρχει τίποτα, δεν υπάρχει Χριστός, μόνο Αλλάχ υπάρχει και Μωάμεθ». Εκείνος όμως συνέχιζε τον πνευματικό του αγώνα με υπομονή. Ένας μουσουλμάνος ιερέας, για να τον καταφέρει να επιστρέψει στη μουσουλμανική θρησκεία είπε στη γυναίκα του και στους δικούς του να μην του δίνουν φαγητό και να μην του δίνουν ρούχα να αλλάζει. Είπε ακόμη στη γυναίκα του, την ώρα που ο άνδρας της προσεύχεται να παίρνει έναν κουβά νερό και να τον

περιλούζει και έπειτα να μην του δίνει ρούχα να αλλάζει. Αυτά, λοιπόν, εφάρμοσαν η γυναίκα του και οι δικοί του. Εκείνος όμως με θαυμαστή υπομονή και καρτερία αγωνιζόταν τηρώντας τις εντολές του Θεού. Δεν θύμωνε και δεν αγανακτούσε και αν βρισκόταν κανένα ξεροκόμματο το έτρωγε. Ακόμη συνέβη και το εξής θαυμαστό. Αυτός εργαζόταν στη Νομαρχία. Εκεί έβλεπε τις αδικίες που γίνονταν και δεν το άντεχε. Έτσι παραιτήθηκε από την δουλειά του και προτίμησε να εργάζεται ως οικοδόμος.

Το μαρτύριό του κράτησε περισσότερο από δύο χρόνια, ώσπου μία ευλογημένη μέρα, την ώρα που προσευχόταν, η γυναίκα του πήγε και γονάτισε δίπλα του. Εκείνος ξαφνιασμένος τη ρώτησε: «Τί θέλεις γυναίκα;» Εκείνη απάντησε συγκινημένη, θέλω να προσευχηθώ και εγώ και θέλω να γίνω και εγώ χριστιανή. «Γιατί είδες τίποτα;» τη ρώτησε πάλι. «Σκέφτηκα, απάντησε εκείνη, ότι αν ο Θεός των χριστιανών ήταν τόσο καλός σαν εσένα, τότε θα ήταν πολύ καλύτερος από τον Αλλάχ και τον Μωάμεθ. Τώρα που εσύ αγωνίζεσαι να μοιάσεις στο Θεό, σκέφτομαι πόσο καλύτερος είναι ο Θεός των χριστιανών». Πράγματι μετά από λίγο καιρό έγιναν και αυτή και τα παιδιά τους χριστιανοί Ορθόδοξοι.

Όταν τα δυο αδέρφια πήγαν για πρώτη φορά στο Κελλί του Γέροντα Παϊσίου δεν έφαγαν το λουκούμι και δεν ήπιαν το νερό που είχε ο πατήρ Παΐσιος για τους προσκυνητές. Όταν το είδε αυτό ο γέρων Παΐσιος τα ρώτησε γιατί δεν έφαγαν το λουκούμι και εκείνα απάντησαν: «Θέλαμε πάτερ πρώτα να προσκυνήσουμε στο εκκλησάκι σας και έπειτα να φάμε λουκούμι». Κι ο πατήρ Παΐσιος θαύμασε τη συμπεριφορά αυτών των παιδιών λέγοντας: «Τόσοι άνθρωποι έρχονται να με δουν, αλλά μόνο αυτά τα παιδιά φέρθηκαν με αυτόν τον τρόπο».

Βλέπετε αδελφοί μου, πόσο αναγκαία και πόσο σπουδαία είναι η αρετή της υπομονής και πόσο ευεργετικά και σωτήρια αποτελέσματα έχει; Μακάρι με τις ευχές του μακαριστού γέροντα Παϊσίου ο Θεάνθρωπος Κύριος να χαρίζει σε όλους μας αυτή τη μεγάλη και σωτήρια αρετή.

(από το περιοδικό «ΠΡΩΤΑΤΟΝ», Απρίλιος –Ιούνιος 2013, Αριθ. 130)

(Πηγή ηλ. κειμένου: zoiforos.gr)

ΣΧΕΤΙΚΑ:

Για την Υπομονή (Όσιος Εφραίμ ο Σύρος)

Για την Υπομονή που γίνεται για την Αγάπη του Θεού (Αγ. Ισαάκ ο Σύρος)

Για την Υπομονή και τη Μακροθυμία (Μέγας Βασίλειος)

Για την Υπομονή και την Ευχαριστία (Μέγας Βασίλειος)

Η υπομονή και η ευχαριστία στην ευρύτερη σκέψη και τα έργα των Πατέρων της Εκκλησίας μας (Αδελφότης Ι. Μ. Τιμίου Προδρόμου Καρέα)

Θλίψεις: Η παιδαγωγία που γεννά χαρά. Η ωφέλεια από την υπομονή. Η ευθύνη μας έναντι του άλλου (Αγ. Ιωάννης Χρυσόστομος)

Καυχόμαστε στις θλίψεις γιατί γνωρίζουμε πως η θλίψη παράγει υπομονή (Αγ. Ιωάννης Χρυσόστομος)

Υπομονή (Αγ. Δημήτριος του Ροστώφ)

Η θεραπευτική της οργής: Η πραότητα και η υπομονή (Jean Claude Larchet)

Η υπομονή (Μοναχός Μωυσής, Αγιορείτης)